

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové ve věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o.s.**, se sídlem v Praze 4, Ve Svahu 1, zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Praha 4, Za Zelenou liškou 967, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské nám. č. 471/1, za účasti: V TOWER Prague, a.s., se sídlem Praha 4, Na Strži 1702/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2007, č.j.: 3612/2007

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 24.8.2007, č.j.: 3612/2007 s e
z r u š u j e a v ě c s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů ve výši 12.200,- Kč,
a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce
JUDr. Petra Kužvarta, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2007, č.j.: 3612/2007, jímž bylo dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy , odboru kultury,

památkové péče a cestovního ruchu (dále jen prvoinstanční orgán) ze dne 9.1. 2007, č.j.: MHMP 25087/2005/Cír tak, že podmínka č. 3 výroku rozhodnutí č.j.: MHMP 25087/2005/Cír byla zrušena. Ostatní části výše uvedeného rozhodnutí prvoinstančního orgánu byly v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu potvrzeny.

Žalovaný v odůvodnění výše uvedeného rozhodnutí zrekapituloval průběh předchozího řízení a uvedl, že přezkoumal odvoláním napadené prvoinstanční rozhodnutí v celém rozsahu v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu, jak po právní, tak po věcné stránce, posoudil námítky účastníků řízení, přihlédl ke shromážděným podkladům a dospěl k již uvedenému závěru.

Žalovaný rovněž konstatoval, že řízení bylo doplněno o nové důkazy a to zejména o vyjádření Národního památkového ústavu, ústředního pracoviště, zn. NPÚ-320/2258/2007, NPÚ-320/2257/2007 ze dne 7.5.2007 a zn. NPÚ-320/3833/2007 ze dne 22.5.2007, Zprávu a doporučení ze společné mise dvou expertů ICOMOS a expertky Centra větového dědictví UNESCO ze dnů 27.3.2007 a 3.5.2007, rozhodnutí Výboru světového dědictví 31 COM 7B.94. Dále mimo jiné zmínil, že předmětem většiny podání účastníků řízení v dané věci jsou okolnosti a námítky, které jsou z hlediska chráněného veřejného zájmu, tj. zájmu státní památkové péče, okrajové nebo se jej vůbec netýkají a jsou dle názoru ministerstva kultury důsledkem averze dvou skupin osob, které se v tomto řízení snaží prosadit principy a postupy bezprostředně s památkovou péčí nesouvisející.

K otázce toho, kdo z odborníků a jak je v dané věci podjatý, byl žalovaný toho názoru, že prostý fakt, že určitá osoba dlouhodobě zastává kladný či záporný postoj k zástavbě Pankrácké pláně výškovými budovami ještě nutně neznamená, že by tato osoba musela být pro svůj postoj k dané věci nutně podjata. V této věci žalovaný zdůraznil, že ani jeden z účastníků řízení na podporu svých tvrzení o podjatosti jednotlivých osob nebo subjektů nenavrl žádné důkazy a žalovaný pochopil tyto ataky pouze jako účelovou snahu všech účastníků vypořádat se pokud možno bez věcné argumentace se stanoviskem, které nesouhlasí s jejich deklarovaným postojem. V otázce podjatosti úřední osoby je třeba dle žalovaného vycházet z ustanovení §14 odst. 1 správního řádu, kdy úřední osoba je podjatá tehdy, pokud o ní lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti.

Žalovaný se dále ztotožnil s názorem prvoinstančního orgánu při hodnocení otázky zmíněné odvolatelem občanským sdružením Pankrácká společnost ve věci bezpečnosti leteckého provozu a možných bezpečnostních rizik u výškových staveb s ohledem na nedávné zkušenosti s teroristickými útoky v New Yorku, potřeb místní infrastruktury pro obyvatele sídlišť Pankrác I, II, III, odstupových vzdáleností a nárůstu automobilové dopravy.

Žalovaný se dále neztotožnil s názorem autora projektu v jeho vyjádření ze dne 2.3.2007, že regulovatelný, v souladu s rozhodnutím o vymezení ochranného pásma dané památkové rezervace je pouze pohled na tuto rezervaci a nikoli pohled z ní a hlavně pohled přes ni.

Výtky žalobce ohledně určitých procesních či drobných věcných pochybení (zaslání výzvy k seznámení k podkladům omylem dvakrát ve věci výstavby bytového domu, kdy k jednomu podání byla připojena dokumentace o výstavbě hotelu, datace výstavby sídlišť na Pankrácké pláni, tvrzený hrubě selektivní výběr podkladů, povrchní a nekorektní vyřízení námitek žalobce, neprovedení nových důkazů a vyhnutí se meritornímu posouzení, oboje ze

strany prvoinstančního orgánu), ponechal žalovaný bez komentáře s tím, že samy o sobě nemají dopad na meritorní rozhodnutí.

Žalovaný se dále ve svém rozhodnutí věnoval názoru právnických osob a fyzických osob, které jsou předními odborníky v oborech příbuzných památkové péči a urbanismu nebo odborníky přímo v těchto oborech. Konkrétně se jednalo o Českou komoru architektů, R. K., Sbor expertů Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, V. K., autora projektu a Z. L., kteří byli pro řešení, kterým bude dostavbu pankrácké pláně výškovými budovami, jehož součástí má být i posuzovaná zástavba. Proti tomuto řešení se naopak zásadně věcně ohradili V. M., Vědecká rada generálního ředitele Národního památkového ústavu, Český národní komitét ICOMOS, odvolatel občasně sdružení Pankrácká společnost, ICOMOS, M. F., W. L. Dle žalovaného byl významným podkladem Doporučení M. F., W. L. a I. W. – v. O. ze dne 3.5.2007. Všichni experti se shodli, že navrhované stavby budou mít dopad na historickou městskou krajinu Prahy a mohou tak mít dopad na její mimořádné univerzální hodnoty. Tito experti považovali za kompromisní redukovat výšku navržených staveb na hodnotu ne vyšší než 60 metrů za podmínky, že se nerozšíří jejich šířka a že nové stavby si zachovají proporce věží. Toto stanovisko sloužilo jako podklad pro rozhodnutí Výboru světového dědictví a zjevně i s ohledem na tuto skutečnost, že zmínění experti nedosáhli shody v této otázce, vyjádřil Výbor světového dědictví ve vztahu k otázce výstavby výškových staveb v Praze sice znepokojení, ale nepřikročil k tomu, aby vyzval příslušné orgány k zastavení již posuzovaných projektů. Nikdo ze zahraničních expertů nesouhlasil s pohledem prezentovaným zástupci města, že škody již nastaly a navrhované stavby jen zlepšují nebo doplňují existující situaci. Svěbytné postavení v tomto případě měl Národní památkový ústav, který byl průběžně zastáncem i odpůrcem obou variant. K němu žalovaný uvedl, že třeba pouze zdůraznit, že Národní památkový ústav je jedním subjektem a že tedy v tomto případě nelze hovořit o tom, kdo je příslušným nebo nepříslušným se k dané věci jako dotčená organizace vyjádřit. Vždy je to jedna a tatáž odborná organizace státní památkové péče. Vnitřní organizační členění tohoto subjektu nemůže mít vliv na platnost či neplatnost úkonů učiněných tímto subjektem. Z tohoto hlediska je tak sporný jediný důkaz, kterým se je nesignovaný a nedatovaný materiál opatřený konstatováním, že jej zpracovali M. Z., V. K. a T.. Národní památkový ústav ve svém stanovisku ze dne 16.3. 2005 konstatoval, že z projednání návrhu územního plánu dne 27.4. 1999 vzešel ve shodě s požadavkem Pražského ústavu památkové péče požadavek, že výškové stavby umístěné v pentagonu vymezeném ulicemi N Pankráci, Hvězdova, Pujmanové, Milevská a Na Strži nesmí svou výškou přesáhnout budovu Motokovu. Dle tohoto stanoviska mají předložené zákresy do fotografií prokazovat, že objemové a výškové řešení předmětné stavby je na hranici únosnosti. Žalovaný dále uvedl, že si byl vědom jak potřeby zajistit odůvodněný a jednotný postoj Národního památkového ústavu, tak potřeby mít jako podklad pro rozhodnutí vyjádření, které se bude problematikou zamýšlené stavby zabývat jak komplexně, tak ve vztahu k předmětu daného řízení, obrátilo se se žádostí ze dne 20.3. 2007 na Národní památkový ústav, ústřední pracoviště, aby se zaměřil na posouzení předloženého návrhu z hlediska dotčených zájmů památkové péče. Národní památkový ústav, ústřední pracoviště, ve svém stanovisku ze dne 7.5. 2007 uvedl, že věcná podstata a i odborný názor jsou totožné pro obě stavby. Tím současně vyjádřil to, že předmětem posouzení není architektura jednotlivých staveb, ale důsledky připuštění dalších výškových staveb v dané lokalitě pro danou památkovou rezervaci. Národní památkový ústav dále konstatoval, že podoba daného území je urbanisticky nevhodná, je třeba je dokoňponovat, ovšem jinak a vhodněji. Žalovaný na to konstatoval, že i přes jeho výzvu nebyly z tohoto postoje Národního památkového ústavu zřejmé důvody, proč a na základě jakých nových skutečností se Národní památkový ústav odklonil od svých předcházejících stanovisek, ani nebylo zřejmé, co je v daném správním

řízení obsahem negativního působení navržených staveb na památkovou rezervaci v hlavním městě Praze. Odpověď Národního památkového ústavu ze dne 22.5. 2007, bez dalšího konstatovala, že navrhované stavby by narušily kulturně historické hodnoty Pražské památkové rezervace. Žalovaný pak uvedl, že Národní památkový ústav zmiňoval potřebu celkového posouzení, sám však takový rozbor neudělal a i přes výslovnou a opakovanou žádost žalovaného, aby se Národní památkový ústav věnoval konkrétnímu dopadu zamýšlené stavby na památkovou rezervaci, provedl Národní památkový ústav pravý opak. Z takto shromážděného souboru vyjádření Národního památkového ústavu dle názoru žalovaného nešlo dovodit nejen věcně odůvodněný názor Národního památkového ústavu, který je bez ohledu na vnitřní členění jedním subjektem, ale měl by být také schopen vysvětlit a popsat, co ho případně vedlo k odklonu od svých předchozích stanovisek, neboť ze žádného důkazu nevyplývá, že by se jakkoli měnily základní věcné i právní okolnosti, za kterých byla jednotlivá stanoviska přijímána.

Závěrem žalovaný uvedl, že i přes snahu vypořádat se se všemi námitkami, které v řízení zazněly, mohlo dojít s ohledem na mnohdy nepřehlednou strukturu jednotlivých podání k neúmyslnému přehlédnutí dílčí námitky. Žalovaný byl však toho názoru, že rozhodné námitky podání postřehl a vypořádal se s nimi.

Žalobce v žalobě tvrdil, že byl v řízení před vydáním rozhodnutí zkrácen na svých právech nezákonným postupem úřadů, což mělo za následek vydání nezákonných rozhodnutí. Dle žalobce žalovaný smetl veškeré odvolací důvody jediným odstavcem na straně 19 svého rozhodnutí jako „drobná procesní a věcná pochybení“ prvoinstančního orgánu, což žalobce považoval jako nepřezkoumatelné konstatování. Dle žalobceva názoru nebyla dodržena zásada materiální pravdy orgánem prvního stupně, avšak žalovaný toto nenapravil. V daném rozsahu šlo o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce dále uvedl, že podstatná námitka podjatosti nebyla formálně-právně zvládnuta vůbec. Argumentaci žalovaného ve věci podjatosti považoval žalobce za účelovou a nevěrohodnou, když se vůbec nevyrovnal s obsahem zápisu o pobytu uvedené zahraniční odbornice a se zjevnou časovou souvislostí s vydáním rozhodnutí z 9.1.2007 ani s následným manifestováním zaujatých názorů úředníkem Mgr. K. v časopise EURO z 23.7. 2007.

Dále žalobce uvedl, že žalovaný sice v odůvodnění svého rozhodnutí vytýká Národnímu památkovému ústavu nedostatečnou argumentaci, ale argumenty, které Národní památkový ústav (dále jen NPÚ) ve svých vyjádřeních uvedl, se vůbec nezabýval. NPÚ mimo jiné argumentoval tím, že souhlas s navrhovanými stavbami je v rozporu s podmínkami ochranného pásma Pražské památkové rezervace a jejich dodatkem. Žalovaný neprokázal opak, tedy že navrhovaná stavba je s předmětnými podmínkami platného ochranného pásma v souladu, navíc se touto námitkou vůbec nezabýval.

Dle názoru žalobce se žalovaný nevyrovnal ve svém rozhodnutí s konstatováním a argumentací uvedenými v odborném vyjádření NPÚ. Žalobce vytýkal žalovanému, že se nevypořádal s odvolacími důvody sdělenými v podání ze 2.2. 2007 a že obešel podstatu a obsah usnesení Výboru světového dědictví UNESCO, nevypořádal se s ním přesvědčivě a srozumitelně a že neodstranil vady rozhodnutí prvoinstančního orgánu, nepřezkoumal ani dodržení podmínek platných pro ochranné pásmo Pražské památkové rezervace.

Žalobce dále uvedl, že byl zkrácen na svém právu obdržet zákonná, věcně správná, přesvědčivá a přezkoumatelná rozhodnutí a dostat přesvědčivé a věcně správné vyřízení svých námitek i odvolacích důvodů.

Ve vyjádření žalovaného k žalobě se žalovaný vyjádřil k jednotlivým bodům žaloby. Žalovaný dále setrval na svých tvrzeních, obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud předmětnou žalobu zamítl.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti :

Magistrát hl.m. Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu svým rozhodnutím ze dne 9.1.2007 č.j. MHMP 250987/2005/Cir posoudil žádost vlastníků dotčených nemovitostí firmy LANCASTER a.s., firmy Pivovarský holding, a.s., obce hl.m. Prahy a rozhodl podle § 67 zákona č. 500/2004 Sb. ve věci stavba výškového bytového domu č. parc. 1090/1, 1090/6, 1090/7, 1090/8, 1090/10, 1090/11, 1090/12, 1090/26, 1090/25, k.ú. Krč., č. parc. 2843, 2851/3, 2853, 2855, k.ú. Nusle, lokalita ul. Pujmanové, Milevská, Na Strži, Praha 4 (pozemky jsou v ochranném pásmu památkové rezervace v hl.m. Praze, vyhlášeném rozhodnutím býv. odboru kultury NVP č.j. Kul/5-932/81 ze dne 19.5.1981 o určení ochranného pásma památkové rezervace v hl.m. Praze a jeho doplňkem ze dne 9.7.1981, kterými se určuje toto ochranné pásmo a podmínky pro činnost v něm) spočívající ve vybudování objektu Epoque Pankrác-bytový dům s 3 PP (propojenými s podzemními podlažími zamýšlené sousední stavby Epoque Pankrác-hotel) a 31 NP, přičemž bude/budou

- objekt hmotově řešen jako dvě rozestupující se věže (do tvaru V), klín mezi věžemi vyplněn do úrovně 21. NP hmotou mírně ustupující od vnějšího líce věží, sedm nejvyšších podlaží klínu s transparentním (proskleným) obvodovým pláštěm

- výšková úroveň horního okraje atiky ploché střechy nejvyššího podlaží + 104,00 m (podlaha 1. NP na úrovni – 1,30 m, úroveň terénu ± 0,000 = 267,500 m. n. m.)
- architektura objektu formována horizontálami stropních desek, vertikálami sloupů a pilířů, diagonálami ztužujících konstrukčních prvků vzájemně se prostupujícími (konstrukční systém se plasticky projeví na povrchu stavby) a zapuštěnými skleněnými obvodovými stěnami vytvářejícími průběžné lodžie, sklo v obvodovém plášti tak nemá odrážet dopadající sluneční světlo
- barevnost povrchu plných konstrukcí vystupujících na povrch: bílé, dělení skleněných stěn (příčky, rámy posuvných stěn): přírodní hliník, sklo čiré, antireflexní.

Současně vydal podle ustanovení § 14 odst. 2 v souladu s § 14 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb. závazné stanovisko a to, že příprava navrhovaných prací v rozsahu předložené projektové dokumentace pro územní řízení Epoque Pankrác – bytový dům, Praha 4, Pankrác, uložené na MHMP-OKP, zpracované v 01/2005 a 03/2005 firmou Architektonický ateliér Radana Hubičky s.r.o. je z hlediska státní památkové péče přípustná za těchto podmínek:

- 1) hmota propojující věže bude v celé své výšce v maximální možné míře odstoupena od liců obvodového pláště věží
- 2) barevnost exteriéru bytového domu, tj. povrchu konstrukčních prvků v jejím obvodovém plášti, bude v tlumených odstínech, tzn., že nebude v odstínech světlých, zářivých („ostrá“ bílá apod.)
- 3) v souladu s Úmluvou o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví č. 159/1991 Sb. a odstavcem 172 Pravidel pro provádění Úmluvy přijaté Mezivládním výborem pro světové

dědictví bude strpěno předložení dokumentace pro stavební řízení Výboru pro světové dědictví UNESCO k posouzení.

V odůvodnění správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl průběh předmětného řízení včetně námitek a návrhů žalobce, které uplatnil v daném řízení. Správní orgán I. stupně rovněž uvedl, jaké podklady posoudil a vyhodnotil pro vydání rozhodnutí. Ztotožnil se s odborným vyjádřením příslušné organizace státní památkové péče, přihlédl k názoru Sboru expertů pro památkovou péči MHMP-OKP na předložený návrh, odbornému stanovisku generálního ředitele NPÚ-informace k připravované výstavbě nových objektů na pankrácké pláni, odbornému vyjádření k výškovým stavbám navrhovaným na dostavbu pankrácké pláně, vypracovanému Českou komorou architektů, závěrům urbanistické soutěže „Dostavba Centra pankrácké pláně v Praze 4“, konané v roce 1997. Neakceptoval pak námítky a návrhy žalobce s tím, že příprava stavby dle předloženého návrhu je z hlediska zájmů státní památkové péče přípustná za podmínek, uvedených ve výroku rozhodnutí. Zdůraznil, že v průběhu veškerých zemních prací bude umožněno provedení záchranného archeologického výzkumu a jeho zajištění je nutno projednat v dodatečném předstihu před zahájením výkopových prací a stavební činnosti. V souladu s ust. § 14 odst. 7 zákona č. 20/1987 Sb. bude další stupeň projektové dokumentace-dokumentace pro stavební řízení- v rozpracovanosti projednán s příslušnou odbornou organizací státní památkové péče. Poté bude předložen MHMP-OKP k projednání ve správním řízení dle ust. § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. Součástí této dokumentace bude detailní řešení exteriéru domu-materiály, způsob úpravy jejich povrchů a barevnost, konstrukční detaily včetně detailů řešení odstupů od líců obvodového pláště věží.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 2.2.2007, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak výše uvedeno.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31.12.2010, č.j. 8 Ca 337/2007-75 byla žaloba zamítnuta. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6.3.2013, č.j. 1 As 91/2011-119 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31.12.2010, č.j. 8 Ca 337/2007-75 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze po opětovném přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s městským soudem v tom, že žalobce neuvedl v žalobě žádné konkrétní okolnosti svědčící o tvrzené podjatosti příslušných úředních osob. Konstatoval, „že stěžovatel v žalobě uváděl relativně konkrétní skutečnosti, z nichž dovozoval podjatost úředních osob správního orgánu prvního stupně. Odůvodnění rozsudku městského soudu, který vypořádal námitku pojatosti úředních osob odkazem na rozsudek zdejšího soudu č. j. 2 As 21/2004 – 67, je tak v daném bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dovodil, že vztah zaměstnance obce (kraje) k jeho zaměstnavateli nemá sám o sobě takovou povahu, že by vyvolával pochyby o jeho podjatosti při rozhodování ve správním řízení ve věcech, na nichž má daný územní samosprávný celek zájem. K tomu, aby pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka v takových případech byly dány, požadoval existenci dalších skutečností. Jestliže tedy stěžovatel existenci takových skutečností tvrdil, pak bylo povinností městského soudu se s jeho tvrzeními blíže vypořádat. Nejvyšší správní soud navíc svou nedávnou judikaturou zpřísnil požadavky na posuzování otázky podjatosti úředních osob ve věcech, v nichž vyvstává tzv. „systémové riziko“ jejich

podjatosti (tzn. v případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku).“

V žalobě žalobce namítal, že v odvolání vytýkal skutečnost, že se v den vydání rozhodnutí prvního stupně, tedy 9.1.2007, sešel utajovaný „kulatý stůl“ jen pro zvané s bývalou prezidentkou Mezinárodní federace pro bydlení a plánování (paní Dr. Ing. I. W. v. O., Architektka a zástupkyně UNESCO), a to pod vedením primátora a za účasti dlouhé řady otevřených stoupenců mrakodrapů v Praze a viníků celé po léta se táhnoucí kauzy. Kulatý stůl byl podle žalobce ryze politickou záležitostí, zastřešenou politiky (dr. Bém, pí Reedová, p. Richter). Žalobce také uvedl, že pozváni byli pouze zástupci potencionálního investora sporných výškových budov na Pankrácké pláni a jejich propagátoři a projektanti (Z. L., R. H., J. P., J. E., T. V. a J. P. – ten se nedostavil), ze strany občanské a odborné veřejnosti, která sporné záměry kritizuje, pozván nikdo nebyl. Ze zápisu o setkání je podle žalobce zřejmé, že se exprezidentka několikrát výrazně vyslovila pro otevřenost projednávání a zajištění plnění požadavků obyvatel daného místa a o potřebě zapojit do diskusí jednotlivé skupiny obyvatelstva. Žalobce současně poukázal na výstup z „kulatého stolu“, který byl nepokrytou a jednoznačnou agitací za zprůchodnění sporného záměru a v případě vyústění správního řízení šlo podle žalobce o neodborný, nikoli nestranný, ryze politický postup. Dovozoval, že podklad sepsaný v rámci kulatého stolu představoval konečně získané dostatečné alibi pro opětovné vydání souhlasného závazného stanoviska, o jehož obstarání se měli úředníci magistrátu celé poslední týdny před vydáním rozhodnutí snažit. Politické vedení města jim uspořádáním „kulatého stolu“, kde byli účastní, dalo jednoznačně najevo, co a jak si přeje rozhodnout. Podle žalobce tedy takto samosprávou ovlivňování a úkolování úředníci ztratili ve smyslu zákona pro rozhodování v přenesené působnosti schopnost a předpoklady nestranného, věcně správného, zákonného a přesvědčivého rozhodnutí této závažné a veřejnosti i odbornou obcí sledované věci. Žalobce měl tedy za to, že nejpozději účastí na „kulatém stole“ se pánové K., C. a paní S. stali vyloučenými z obou řízení pro podjatost.

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku sp.zn. 1 As 91/2011 citoval z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 20.11.2012 č.j. 1 As 89/2010-119, kde rozšířený senát uvedl že „v případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku, není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji 'systémovou podjatost', zároveň však uvedl, že je u něho dáno „systémové riziko podjatosti“, kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti „posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmu územního samosprávného celku nijak nedotýkají.“ Důvod pochyb o nepodjatosti takového úředníka je tak dán tehdy, „je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být jeho postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“ K pochybám o nepodjatosti přitom podle rozšířeného senátu postačí i „poměrně nízká míra podezření“, neboť „existence 'systémového rizika podjatosti' je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a 'podezřívavosti' při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení.“ Důvody k uvedenému podezření mohou představovat „takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu

k územnímu samosprávnému celku“ (viz body [62] až [63] cit. usnesení Nejvyššího správního soudu). Skutečnostmi zakládajícími pochybnosti o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku pak „mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Příkladem může být zájem politických činitelů či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob (např. zákulisních aktérů místní politiky či podnikatelských subjektů) na určitém výsledku řízení (např. na tom, aby určitá stavba, činnost apod. byla povolena, anebo naopak nepovolena); takový zájem lze vysledovat například z různých mediálních vyjádření, předvolebních slibů, konkrétních investičních či jiných obchodních počínů, předchozích snah nasměrovat určité související rozhodovací procesy určitým způsobem apod.“ Za určitých okolností však uvedenou skutečností může být už jen „samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy.“ Zjevně a bez dalšího uvedenými skutečnostmi budou „podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu“ (bod [63] uvedeného usnesení).“

V tomto usnesení rozšířený senát také uvedl, že: „Důvodem k pochybnostem o nepodjatosti pak může být cokoli, co vzhledem ke své povaze může založit nežádoucí vztah mající potenciál ke „zkřivení“ postoje úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci. Něčím takovým jistě může velmi dobře být pracovněprávní vztah úřední osoby k obci či kraji jako entitě, která sama má na výsledku určitého správního řízení zájem nebo která je přímo nebo nepřímo ovlivňována osobami, jež takový zájem mají. Pracovněprávní vztah vytváří totiž nepochybně určitý vztah závislosti mezi oběma jeho účastníky a obecně vzato dává zaměstnavateli určité možnosti k působení na zaměstnance tak, aby tento měl tendenci pokud možno vyhovět nejrozličnějším preferencím zaměstnavatele. Zaměstnavatel v první řadě rozhoduje o setrvání zaměstnance v pracovním poměru; představa, že se zaměstnanec dokáže právními prostředky dlouhodobě bránit cílené a setrvalé snaze zaměstnavatele pracovní poměr s ním ukončit, je v běžných životních poměrech iluzorní. Zaměstnavatel dále významně rozhoduje o tom, jaké finanční a případně i nefinanční benefity zaměstnanec za svoji práci obdrží, přičemž i přesto, že je v řadě ohledů vázán objektivním právem, má široký faktický prostor pro diskreci. A konečně nelze podcenit, že zaměstnavatel může nejrozličnějšími drobnými opatřeními a každodenní praxí (např. úpravou pracovní doby, pracovního prostředí, uspořádáním vztahů zaměstnance s jeho kolegy, vymezením konkrétních pracovních úkolů a rozdělením práce mezi jednotlivé zaměstnance aj.) vystavit zaměstnance účinnému tlaku. Pojmově je tedy velmi dobře představitelné, ba dokonce vysoce pravděpodobné, že chce-li zaměstnavatel, může si najít poměrně účinné prostředky k tlaku na zaměstnance vedoucímu k ovlivnění jeho rozhodovací činnosti. Obecně vzato tedy vztah zaměstnance a zaměstnavatele v sobě skrývá významný potenciál možné podjatosti zaměstnance, podílel-li by se na výkonu pravomoci ve věci, na níž by měl jeho zaměstnavatel či osoby, jež jej přímo nebo nepřímo ovlivňují, zájem.“

Z dokumentace, jakož i z průběhu celého správního řízení se dá říci, že stavba výškového bytového domu, na pozemcích č. parc. 1090/1, 1090/6, 1090/7, 1090/8, 1090/9, 1090/10, 1090/11, 1090/12, 1090/26, 1090/25, k.ú. Krč., a na pozemcích č. parc. 2843, 2851/3, 2853, 2855, k.ú. Nusle, lokalita vymezená ul. Pujmanové, Milevská, Na Strži, Praha 4 (pozemky se nacházejí v ochranném pásmu památkové rezervace v hl.m. Praze), spočívající ve vybudování objektu Epoque Pankrác – bytový dům s 3PP (propojenými podzemními podlažími zamýšlené sousední stavby Epoque Pankrác-hotel) a 31 NP, k níž bylo vydáno předmětné závazné stanovisko, představuje, dalo by se říci, kontroverzní stavbu, tedy takovou

stavbu, kde rozhodnutí o ní bude mít charakter tzv. precedenčního rozhodnutí, které v podstatě bude předznamenávat další vývoj výstavby výškových budov v Praze nebo jejich budoucí vyloučení z pražského městského panoramatu. Lze tedy říci, že daná věc je nejen významným politickým tématem, ale i věcí mediálně sledovanou.

V dané věci žalované Ministerstvo kultury v žalobou napadeném rozhodnutí k otázce podjatosti úřední osoby (p. K., C. a pí S.) mimo jiné konstatovalo, že „Zjevně nelze dovozovat ze skutečnosti, že se zaměstnanci obce účastní jednání, jež tato obec v rámci své samostatné působnosti pořádá, a že pro takovouto akci připravují tito pracovníci podklady, zejména v tom případě, kdy výstupy z tohoto „kulatého stolu“ nepředstavovaly podklady pro rozhodnutí ve věci (nejsou citovány ani v rozhodnutí samém, ani netvořily součást prvoinstančního správního spisu). V postoji Mgr. J. K., obsaženém v předmětném článku v časopisu Euro, lze sice jistou předpojatost spatřovat, je však třeba zdůraznit, že tento postoj byl vyjádřen v řádech měsíců po přijetí napadeného rozhodnutí a lze jej chápat spíše jako snahu po věcné obhajobě přijatého rozhodnutí. V daném případě, kdy ještě není skončeno pravomocně odvolací řízení, je takový postoj představitele podřízeného orgánu sice nestandardním a může být chápán jako zpětné pochybení postupu prvoinstančního orgánu, ale jen ve vazbě na skutečnosti, které by prokazovaly okolnosti dle § 14 odst. 1 správního řádu.“ Městský soud v Praze s ohledem na názor vyjádřený rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v jeho výše uvedeném usnesení s názorem žalovaného ohledně toho, že úřední osoby (p. K., C. a pí S, všichni pracovníci prvoinstančního správního orgánu) nebyly v dané věci podjaté, nesouhlasí. V předmětné věci jde právě o případ, kdy účast uvedených úředních osob na tzv. „kulatém stole“, na nějž byli pozváni pouze zástupci potencionálního investora sporných výškových budov na Pankrácké pláni a jejich propagátoři a projektanti a setkání se dále účastnili tehdejší primátor hlavního města Prahy MUDr. Pavel Bém, náměstkyně primátora Markéta Reedová, radní Ing. Milan Richter, ředitel odboru památkové péče a kultury magistrátu Mgr. J. K., přičemž předmětné jednání se konalo ve stejný den, kdy bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí opatřené právě podpisem J. K., ředitele Odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu Magistrátu hlavního města Prahy, založila jejich podjatost ve věci. Pokud dochází před vydáním rozhodnutí, v dané věci v ten samý den, kdy bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí ve věci, k jednání se zástupci-představiteli, kteří mohou nebo dokonce jsou na věci jakýmkoli způsobem zainteresováni, a takového jednání se účastní úřední osoby-pracovníci prvoinstančního orgánu spolu s osobami, které stály v čele Magistrátu hlavního města Prahy, je zde důvod pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., neboť z důvodu zaměstnaneckého poměru mohl být její postoj k věci ovlivněn, tedy mohly být tyto úřední osoby osobami na věci zainteresovanými ovlivněny tím spíše, když výstup z tzv. „kulatého stolu“, jak označil žalobce a soud s ním souhlasí, má ráz agitace za zprůchodnění předmětného záměru. Není sporu o tom, že jedním z hlavních témat jednání u tzv. „kulatého stolu“ byla problematika nové výstavby v historickém prostředí měst a konkrétní případ dostavby Pankrácké pláně, včetně jejího projektu výstavby.

Lze tedy ve smyslu uvedeného v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2013 č.j. 1 As 91/2011-119 souhlasit se žalobcem v tom, že účastí na „kulatém stole“, který byl uspořádán politickým vedením, se pracovníci prvoinstančního správního orgánu (p. K., C. a pí S.) stali vyloučenými z předmětného řízení pro podjatost. Městský soud v Praze má za to, že v daném případě je překročena ona kritická míra „systémového rizika podjatosti“, jak o ní hovoří usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 89/2010.

Pokud žalobce poukazoval na zápis z pobytu I. W. v. O., jak uvedl Nejvyšší správní soud, ze správního spisu je patrné, že žalobce jej zmiňoval a to v odvolání proti rozhodnutí magistrátu ze dne 2.2.2007, ač součástí správního spisu není, žalobce předmětný zápis připojil k žalobě. Ze „Zápisu z pobytu Dr.-Ing. I. W. - v. O. v Praze ve dnech 9.1.-10.1.2007“ vyhotoveného MHMP-OKP dne 16.1.2007 je zřejmé, že Dr. - Ing. I. W. – v. O. přijela do Prahy na dvoudenní neformální návštěvu jako zástupkyně UNESCO. Dále je v předmětném zápise uveden program obou dnů s tím, že Dr.-Ing. I. W.- v. O. byla seznámena s aktuální situací na Pankrácké pláni a v budově CITY EMPIRIA získala od zástupců společnosti ECM a architektů R. H. kompletní informace o navrženém projektu výstavby. Vedle uvedeného seznamu účastníků setkání bylo poukázáno na to, že mezi hlavní témata neformálního jednání patřila problematika nové výstavby v historickém prostředí měst a konkrétní případ dostavby Pankrácké pláně. Diskuze se pak týkala mimo jiné územního plánu, zvláště pak území Pankrácké pláně a výstavby na Pankrácké pláni. Jak je v předmětném zápise uvedeno, primátor MUDr. Pavel Bém ujistil Dr.-Ing. I. W.- v. O., že výstavba na Pankrácké pláni je dlouhodobě diskutovaným tématem a nejedná se o realizaci novostaveb bez zvážení širších souvislostí. V doporučení Dr.-Ing. I. W.- v. O. k projektu na Pankrácké pláni je mimo jiné uvedeno „Zapojit do diskuse jednotlivé skupiny obyvatelstva, které by si měly mezi sebou najít svého mluvčího, jenž by se stal partnerem pro komunikaci a účastnil se jednání či workshopů. Zájmové skupiny často sledují především pouze své zájmy a UNESCO používají jako argument či nástroj v diskuzi. Proto je doporučováno sjednotit různá sdružení a zájmové skupiny a vyzvat je k určení partnera, který by s městem, investory, architekty či odborníky komunikoval.“ Předmětný zápis tedy potvrzuje žalobcem uváděné skutečnosti týkající se tzv. „kulatého stolu“.

Ohledně článku J. K., uveřejněného v časopise Euro, pak sám žalovaný připustil, že z něj lze spatřovat určitou předpojatost, nicméně vzhledem k tomu, že tento názor byl vyjádřen v řádech měsíců po přijetí napadeného rozhodnutí, lze jej podle žalovaného chápat spíše jako snahu po věcné obhajobě přijatého rozhodnutí. K podjatosti pana K. se tak vzhledem ke shora uvedenému dá pak spíše říci, že i sám předmětný článek, z nějž i podle žalovaného lze spatřovat určitou předpojatost, spíše prokazuje okolnosti dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.

Dále Nejvyšší správní soud v odůvodnění svého rozsudku odmítl jako zavádějící argumentaci, na jejímž základě žalovaný ponechal bez dalšího komentáře námitky žalobce týkající se určitých procesních či drobných věcných pochybení. Podle Nejvyššího správního soudu žalobce „sice ve svém odvolání proti rozhodnutí magistrátu na jednom místě uvedl, že *„nápravu lze zjednat jedině v odvolacím řízení“*, avšak dovozovat z této z kontextu vytržené věty, že považoval vytýkané vady za drobné a bez vlivu na zákonnost rozhodnutí, zcela jistě nelze. Citovanou větu uvedl v návaznosti na námitku, podle níž jsou pracovníci magistrátu v dané věci podjatí, neboť existuje výrazný zájem a tlak ze strany politického vedení hl. m. Prahy na tom, aby bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko. Přijetím „meritorního rozhodnutí“ žalovaným tedy stěžovatel rozhodně nemínil zamítnutí odvolání, jak je mu žalovaným účelově podsouváno. Právě naopak, stěžovatel se v odvolacím řízení domáhal toho, aby žalovaný věcně posoudil jím uplatněné námitky, byť třeba nebyly dostatečně či vůbec posouzeny magistrátem, přičemž měl za to, že výsledkem jejich posouzení bude závěr o nepřipustnosti stavby. Ostatně v závěru svého odvolání výslovně formuloval alternativní petit – buď zrušení rozhodnutí magistrátu, anebo jeho změnu v tom smyslu, že předmětná stavba je z hlediska zájmů státní památkové péče nepřípustná. V žalobě pak stěžovatel namítal, že rozhodnutí žalovaného je v důsledku takového „nevypořádání“ jeho odvolacích námitek nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“ S tímto hodnocením však Nejvyšší

správní soud souhlasil pouze částečně. Uvedl, že: „Žalovaný se totiž ve svém rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami několika účastníků řízení, a tak byť formálně na jednom místě uvedl, že námitky stěžovatele ponechává „bez komentáře“, materiálně se, alespoň s některými z nich, vypořádal v dalších částech odůvodnění (jinou otázkou je, zda dostatečně a věcně správně).

Konkrétně lze poukázat na námitky, kterými stěžovatel v odvolání (a i následně v žalobě) zpochybňoval způsob, jakým se správní orgány vypořádaly s jednotlivými vyjádřeními Národního památkového ústavu. Územní odborné pracoviště NPÚ v hl. městě Praze nejprve (v písemném vyjádření ze dne 16. 3. 2005) označilo předložený návrh z hlediska zájmů státní památkové péče za realizovatelný, a to při splnění blíže specifikovaných podmínek. Přípisem ze dne 6. 12. 2006 však generální ředitel Národního památkového ústavu požádal magistrát, vzhledem k tomu, že *„výstavba na Pankrácké pláni je v poslední době předmětem řady jednání, šetření i medializace“* a *„s ohledem na vážnost věci“*, aby s ním byl návrh závazného stanoviska před ukončením řízení opětovně projednán. Poté, co magistrát zaslal NPÚ svůj nový návrh, se generální ředitel NPÚ ve svých vyjádřeních ze dne 15. 12. 2006 a 18. 12. 2006 distancoval od původního vyjádření územního odborného pracoviště NPÚ v Praze a vyjádřil zásadní nesouhlas s návrhem závazného stanoviska. Dle vyjádření ze dne 18. 12. 2006 představují oba předkládané projekty (tedy projekty EPOQUE PANKRÁC – bytový dům a EPOQUE PANKRÁC – hotel) *„velmi výrazný zásah do celoměstského panoramatu, v němž má území Pankrácké pláně prominentní místo. Stavby se připojují k již existujícím třem výškovým domům reprezentujícím necitlivost, technokratismus a neúctu k dědictví minulosti, typickou pro urbanistické plánování komunistické éry. Pokud by byly navrhované stavby realizovány, budou zděděnou urbanistickou chybu nejen fixovat, ale svou záměrně nápadnou formou ji ještě umocní.“* Generální ředitel NPÚ poukázal rovněž na nutnost konzultovat tyto projekty s Výborem světového dědictví (vyplývající z našich mezinárodněprávních závazků) a varoval před následováním *„precedentních ostudných případů“*, jakými bylo např. odložení zápisu Vídně na Seznam světového dědictví či zařazení dómu v Kolíně nad Rýnem na Seznam světového dědictví v ohrožení. V přípise ze dne 12. 1. 2007 ředitel NPÚ vyjádřil *„značný údiv“* nad konceptem rozhodnutí v dané věci ze dne 3. 1. 2007. Zdůraznil, že vzhledem ke skutečnosti, že Ministerstvo kultury zrušilo původní závazné stanovisko mimo jiné z důvodu, že se nevyrovnává se závazky vyplývajících ze zapsání Prahy na Seznam světového dědictví, je neplatné také odborné vyjádření územního odborného pracoviště NPÚ v Praze (které také nezohledňovalo statut Prahy jako památky na Seznamu světového dědictví). Žádal proto o dodržení *„standardního postupu“*, tj. o zaslání dokumentace staveb NPÚ k novému posouzení a zpracování odborného vyjádření. Další vyjádření zaslalo ústřední pracoviště NPÚ žalovanému dne 7. 5. 2007, po prostudování zapůjčené projektové dokumentace, přičemž opět vyjádřilo nesouhlas s připuštěním navrhovaných staveb a podrobněji rozvedlo důvody svého postoje.

Žalovaný se ve svém rozhodnutí na str. 24-26 zabýval postoji NPÚ, přičemž dovedl, že se *„Národnímu památkovému ústavu nepodařilo prokazatelně identifikovat konkrétní zájem státní památkové péče, který by odůvodňoval ve vztahu k zamýšlenému záměru výstavby bytového domu nepřípustné rozhodnutí“*. Stěžovatel pak v žalobě brojil proti těmto závěrům. Namítal účelovou selektivnost při výběru podkladů pro rozhodnutí správních orgánů (tj. neodůvodněné preferování původního stanoviska NPÚ z března 2005), nedostatečné vyrovnání se s novou argumentací a důvody, které uvádělo ústřední pracoviště NPÚ (např. že souhlas s navrhovanými stavbami je v rozporu s podmínkami ochranného pásma Pražské památkové rezervace a jejich dodatkem) atd... Podle § 14 odst. 6 zákona o státní památkové péči *„[o]rgán státní památkové péče příslušný podle odstavců 1 a 2 vydá závazné stanovisko*

po předchozím písemném vyjádření odborné organizace státní památkové péče, se kterou projedná na její žádost před ukončením řízení návrh tohoto závazného stanoviska.“ Po procesní stránce je písemné vyjádření odborné organizace státní památkové péče (tj. NPÚ) srovnatelné se znaleckým posudkem. Správní orgán vydávající předmětné závazné stanovisko tak sice není jeho obsahem vázán, nemůže jej však ani zcela ignorovat (Malý, S., Varhaník, J. Zákon o státní památkové péči. Komentář. 2011, Praha: Wolters Kluwer, str. 91-92). Jestliže se hodlá odchýlit od závěrů obsažených ve vyjádření NPÚ, pak se musí přesvědčivě vypořádat s důvody, které jsou ve vyjádření uvedeny, případně i provést další důkazy, např. pořídit další odborné posudky, provést slyšení znalců apod., aby zjistil stav věci způsobem odpovídajícím požadavku vyjádřeném v § 3 správního řádu z roku 2004.“

O vyjádřeních Národního památkového ústavu pojednal žalovaný, jak již shora uvedeno, na str. 24-26 žalobou napadeného rozhodnutí. Dle názoru městského soudu žalovaný shora uvedeným povinností (přesvědčivě se vypořádat s důvody, které jsou ve vyjádřeních uvedeny, případně provést další důkazy, např. provést slyšení znalců či pořídit další odborné posudky) v odůvodnění svého rozhodnutí nedostál. Žalovaný popisuje jednotlivá vyjádření Národního památkového ústavu s tím, že se v daném řízení i přes opakované výzvy vůči Národnímu památkovému ústavu nepodařilo prokazatelně identifikovat zájem státní památkové péče, který by odůvodňoval ve vztahu k zamýšlenému záměru výstavby bytového domu nepřipustné rozhodnutí, ač to tento subjekt opakovaně namítal. Ze samotného rozhodnutí pak však nevyplývá, že by žalovaný přistoupil k provedení dalších důkazů např. pořízením dalších posudků, či slyšením znalců, apod. Soud musí dát za pravdu žalobci v tom, že žalovaný sice vytýká Národnímu památkovému ústavu nedostatečnou argumentaci, ale argumenty, které Národní památkový ústav ve svých písemných vyjádřeních uvedl, se blíže nikterak nezabýval a tudíž se s nimi ani přesvědčivě nevypořádal, čímž se stalo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Obdobný závěr lze učinit také ve vztahu k námitkám týkajícím se vyjádření Výboru světového dědictví, kdy se opět žalovaný blíže nevypořádal s jeho obsahem.

K námitce žalobce, že jak orgán prvního stupně, tak i žalovaný byli povinni přezkoumat předmět řízení z hlediska vládního nařízení č. 66/1971 Sb., o Pražské památkové rezervaci spolu s rozhodnutím Odboru kultury bývalého NVP z 19.5.1981 č.j. Kul/5-932/81 o určení ochranného pásma památkové rezervace v hl.m. Praze, zejména podmínky stanovené pro pásmo pod č. 1 a 2 a 4 nebyly podle žalobce zjevně naplněny, soud uvádí, že Magistrát hl.m. Prahy v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 9.1.2007 č.j.: MHMP 25087/2005/Cír se tímto zabýval na str. 10 – 12, žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 18 pak uvedl, že správní uvážení orgánů státní památkové péče je limitováno navíc podmínkami obsaženými v rozhodnutí odboru kultury Národního výboru hlavního města Prahy č.j. Kul/5-932/81 ze dne 19.5.1981, tyto podmínky pak současně konstatoval. Pokud tedy žalobce tvrdí, že zejména podmínky stanovené pro ochranné pásmo pod č. 1 a 2 a 4 nebyly zjevně naplněny, tak toto své tvrzení žádnou argumentací nepodepřel.

S poukazem na shora uvedené důvody proto Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost a podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o podané žalobě bez nařízení jednání, když žalovaný a žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů ve výši 12.200,- Kč. Tyto náklady řízení pak spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v náhradě nákladů právního zastoupení advokátem. Náklady právního zastoupení činí za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, písemné podání ve věci samé) á 2.100,-Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. a za 2x režijní paušál á 300,-Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. částku 4.800,- Kč. V souladu s ust. § 110 odst. 2 s.ř.s. rozhodl soud také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Soudní poplatek za kasační stížnost činil 3.000,- Kč a odměna za zastupování advokátem za 1 úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti)) á 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. a 1x režijní paušál á 300,-Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. činila částku 2.400,- Kč. .

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. června 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová